

Όμως ο τρίτος κόσμος έγινε σταδιακά διάσπαστος απέναντι στη Ρωσία, γιατί κάθε συμμαχία με τη Ρωσία γρήγορα μετατρέπεται σε υποδούλωση σ' αυτήν.

Οστόσο η Ρωσία βρήκε σταθερές συμμαχίες στα πιο επιθετικά τριτοκοσμικά κράτη, πατώντας πάνω στις επεκτατικές βλέψεις των νέων αστικών τάξεων ή στα πολιτικά και οικονομικά τους αδιέξοδα. Έτσι απέκτησε ισχυρά ερείσματα σε χώρες σαν τη Συρία, το Βιετνάμ, την Κούβα, την Αγκόλα. Όμως αυτού του είδους τα ερείσματα συντονίζονταν τα συντονισμένα παρά των δυτικών και υποσιερίων απέναντι τους τους φόβους πολλών τριτοκοσμικών αντιδραστικών απέναντι στον κομμουνισμό.

Στη διάρκεια της περσεστρόικα και με τις ιδεολογικές της μεταμορφώσεις κατέκτησε τη μια θέση μετά την άλλη. Κέρδισε στο πολιτικό επίπεδο το Ιράκ και το Ιράν, αλλάζοντας τους συχθεσιαμούς δυνάμεις στον Κόλπο των πετρελαίων, από όπου εφοδιάζεται η Ευρώπη, και έβαλε τις βάσεις μιας στρατηγικής συμμαχίας με τη σοσιαλ-ιμπεριαλιστική Κίνα, που θέλει να κυριαρχήσει στον Ειρηνικό συντηρώντας την Ιαπωνία.

Η Κίνα παίζει, σε σχέση με τη Ρωσία, το ρόλο που έπαιξε η φασιστική Ιταλία σε σχέση με τη χιλιερική Γερμανία, ενώ τον κείμενο ρόλο στους παγκόσμιους συχθεσιαμούς θα παίξει η πορεία που θα ακολουθήσουν οι Ινδίες. Αν στα Ινδίες επικρατήσουν οι ραγδαία ανερχόμενες νεοφασιστικές δυνάμεις των Ινδοϊστών - Εθνικιστών, τότε η Ρωσία θα πραγματοποιήσει πιθανότατα το παλιό της όνειρο να κατέβει στον Ινδικό, απ' όπου θα ελέγξει το όριο των πετρελαίων.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Όστόσο την πιο θεαματική του διεξόδου στην εποχή της περσεστρόικα και του "ψύφιου κοριού" την είχε ο ρόσικος σοσιαλ-ιμπεριαλισμός στα Βαλκάνια.

Στα Βαλκάνια η Ρωσία, σαν ΕΣΣΔ, είχε μόνο ένα έρεισμα, την υποτελή σοσιαλφασιστική Βουλγαρία. Ανάμεσα στη Βουλγαρία και τη Ρωσία υπήρχε μια ζώνη αντίστασης στη ρόσικη διεξόδου, από τη Γιουγκοσλαβία και τη Ρουμανία, ενώ στο νότο και ανατολικά ήταν η νατοϊκή ζώνη Ελλάδας - Τουρκίας.

Τώρα αυτή η διάταξη έχει ανατραπεί ολοκληρωτικά υπέρ της Ρωσίας.

Στη Ρουμανία, πατώντας πάνω σε τμήματα του στρατού που ήταν διαβρωμένα από τη συμμετοχή τους στο σύμφωνο της Βαρσοβίας, η Ρωσία εκτέλεσε το αντι-Τσοουσκωτο πραξικόπημα εγκαθιστώντας το δουλικό της καθεστώς Διάσκου, σε συμμαχία με τη μαγεμένη, τότε, Δύση.

Τη Γιουγκοσλαβία η Ρωσία τη διέλεσε υποδούλωντας από το 1985 το σερβικό σοβινισμό μέσα από μια κλίκα διανοομένων με επικεφαλής τους φιλορόσους Τόσιτς και Ντράσκοβιτς. Ρήχνοντας τη Σερβία σ' αυτό τον ατέλειωτο πόλεμο κατέφερε να την εξαρτήσει εξαρφαλίζοντας σε σύμφωνο έναν αιώνιο τραπεζοκο και μια ανεκτιμητή βάση δίπλα στην καρδιά της Ευρώπης.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η ΑΝΤΙΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

Οι ροσόδοι με επικεφαλής τον παλιό πρόχτορα της

Σ' ότι αφορά τη Βουλγαρία, η Ρωσία δεν έχασε ποτέ τις κυριαρχικές προβάζεις της εκεί μέσα της ροσόδουλης νομικλατορίας. Η άνοδος της ροσόδουλης κυβέρνησης Βιντένοφ δείχνει το μεταβατικό χαρακτήρα της δυτικοφύλης κυβέρνησης Δημητρόφ και της προεδρίας Ζέλεφ.

Τέλος, η Ρωσία, στην ίδια περίοδο, πήγαινε μέσω του καλύτερου βαλκάνιου πρόχτορά της, του Α. Παπανδρέου, αξιοποιώντας και σφίνοντας την παλιά ελληνοτουρκική αντίθεση, να κερδίζει την πλειοψηφία της ελληνικής άρχουσας τάξης στη δικιά της στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου". Το "ορθόδοξο τόξο" είναι η προσπάθεια της Ρωσίας να διαμορφώσει μια υποδούλη ζώνη από τη Μόσχα έως το Αιγαίο, που θα αποκοπεί τη Δυτ. Ευρώπη από την Τουρκία, από την Ανατολική Μεσόγειο και από τη Μέση Ανατολή.

Ασφαλώς η Ελλάδα δεν προορίζεται να περάσει στο ρόσικο στατάπέδο δίγως μια οξυμένη πολιτική αντιμετρήση στο εσωτερικό της χώρας, όμως η Ρωσία έχει καταφέρει ήδη να κάνει τη δικιά της αντιτουρκική και αντιδυτική στρατηγική εθνική στρατηγική της Ελλάδας. Κι όλ' αυτά προκειμένου τα πολεμικά πλοία της να περνάνε ανεμπόδιστα στη Μεσόγειο, για να περικυκλώσουν και από το νότο τη Δυτ. Ευρώπη. Απ' αυτή την άποψη η Ελλάδα λειτουργεί σήμερα σε μια χώρα του ρόσικου μπλοκ μέσα στη Δύση. Αυτό είναι το μεγαλύτερο επίτευγμα της διπλωματίας της περσεστρόικα και το ανώτερο έπαθλο της τακτικής του "ψύφιου κοριού".

Στην περίπτωση των Βαλκανίων, και πιο πολύ της Ελλάδας, φάνηκε πόσα πολλά κέρδισε η ρόσικη αστική τάξη με την ιδεολογική της μεταμόρφωση. Μόνο με την ορθόδοξη και αντιδυτική σημαία η Ρωσία κατάφερε να κερδίζει την υπεραντιδραστική ελληνική εκκλησία και το σύνολο σχεδόν του ελληνικού σοβινισμού μέσα σε δύο - τρία χρόνια. Έτσι, ταχύτητα ο πρόχτορας Παπανδρέου μετέτρεψε σε θέμα αρχής τη συμμαχία με τη φασιστική "ορθόδοξη" και αντιτουρκική Σερβία, ενώ για λογαριασμό πάλι της Ρωσίας υποδούλησε το ζήτημα με το όνομα για να εμποδίσει την επίσης "ορθόδοξη" Δημοκρατία της Μακεδονίας να κινηθεί προς την Ευρώπη, αλλά να υποταχτεί στο "ορθόδοξο τόξο" κάτω από τη συνδυασμένη ελληνοσερβική και βουλγαρική πίεση.

Έτσι, μέσα σε ελάχιστα χρόνια τα Βαλκάνια πέρασαν από τον Τρίτο Κόσμο και την Ευρώπη, στην κύρια πλευρά τους, στη ρόσικη σφαίρα επιρροής.

Όστόσο αυτό το πέρασμα γίνεται με τα πιο βαριά ανταλλάγματα για το ρόσικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Γιατί οι λαοί της πρώην Γιουγκοσλαβίας, και κύρια ο λαός της Βοσνίας, έχουν προτάξει μια απροσδόκητη για το "ορθόδοξο τόξο" αντίσταση στη νεοιταλική προέλαση και έχουν αναδειχθεί σε έναν πρώτης τάξης διεθνή παράγοντα που αναζητείται και καυσιότερα τη ρόσικη επίθεση στην Ευρώπη, ενώ ταυτόχρονα ανοίγει, πιο πριν απ' ό,τι θα ήθελαν οι Ρόσοι, τα μπάτα της ανθρωπότητας σχετικά με την αληθινή φύση της ρώσας.

Ρώσας Α. Παπανδρέου κατάφεραν να κάνουν το έθνος στην πλειοψηφία του να θεωρεί για "εθνική" του "στρα-

τηγική" πάνω απ' όλα την άμυνα απέναντι στο φανταστικό "κύριο κίνδυνο εξ ανατολών", δηλαδή τον τουρκικό κίνδυνο. Στην πραγματικότητα πίσω από τη λέξη άμυνα οι ροσόδοι κρύβουν τη δικιά τους επιθετική πολιτική απέναντι στην Τουρκία.

Αυτή η επιθετική πολιτική συνίσταται:

α. Στην μετατροπή όλων των ελληνοτουρκικών διαφορών στο Αιγαίο σε διαωσές αστής και σε άμεσες επιβουλές πάνω στην ελληνική κυριαρχία. Σε όλες όμως τις περιπτώσεις αυτές οι διαφορές (χωρικά ύδατα, ενεργειακό χώρο, υφαλοκρηπίδα, FIR) αφορούν είτε διηνητικά (12 μίλια) είτε αμφισβητούμενα (υφαλοκρηπίδα) και δευτερεύοντα στοιχεία της κρατικής κυριαρχίας. Αυτές οι διαφορές μπορούν εύκολα να λυθούν με διαδικασίες που έχουν σα στόχο το αμοιβαίο όφελος και για τις δύο χώρες.

Ειδικά στην περίπτωση της επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια, η καθολική της εφαρμογή έχει συνέπεια μόνο αν συνοδεύεται από αναγνώριση στην Τουρκία του δικαιοτάτου να κλείνει τη Στενή στους πολυκοσμικούς στόλους, καθώς και να ελέγξει τον εμπορικό δίαυλο.

β. Στη μετατροπή της τουρκοκυπριακής αντίθεσης και της τουρκικής κύριας είνυσης για το διαμελισμό του νησιού σε ελληνική, και μάλιστα πρώτο ελληνικό εθνικό ζήτημα.

Η χρυσιοποίηση του Κυπριακού και του Αιγαίου από τους ροσόδουλους γίνεται με τέτοιο τρόπο, ώστε η Τουρκία να απομονώνεται όσο το δυνατό περισσότερο από την Ευρώπη και να συγκροτείται με κάθε τρόπο ένα αντιτουρκικό μέτωπο, στο οποίο να συμμετέχουν όλες οι βαλκανικές χώρες, καθώς και οι μεγάλοι μεσανατολικό επιθετικό εθνικισμοί (Ιράν, Συρία, Ιράκ).

Όμως ο επιθετικός χαρακτήρας της "εθνικής" πολιτικής των ροσόδουλων εκδηλώνεται κυρίως στην άρνηση της τουρκικής εδαφικής ακεραιότητας και κυριαρχίας με τη θερμή υποστήριξη που δίνουν στους κούρδικους ροσόδουλους φασίστες του PKK και στις μεγαλοκρητικές εδαφικές διεκδικήσεις του αρμένικου σοβινισμού σε βάρος της Τουρκίας.

Οι ροσόδοι της Ελλάδας δε θα μπορούσαν να παγιώσουν αυτή τη βασική πολιτική τους αρχή του τούρκικου κινδύνου αν δεν πατούσαν πάνω στο βαθύ και αγόρταγο ελληνικό σοβινισμό, που ποτέ δεν έχει πάψει να περμένει εκδίκηση και δικαιοσύνη και που αισθάνεται πάνω στην Κύπρο τη μεγαλύτερη σύγχρονη απογοήτευση του. Ο ελληνικός σοβινισμός δε θα συγχωρούσε ποτέ στην Τουρκία ότι έχασε το '74 μια Κύπρο που θεωρούσε πως είχε στην "αίτη" του, ούτε θα συγχωρούσε στους δυτικούς ιμπεριαλιστές το ότι δεν τον κέλυθαν.

Βέβαια, οι ροσόδοι οφείνουν να συνδέσουν τον αντιτουρκικό μονόπλευρο με τον αντιδυτικισμό και την Κούβρα ακόμα με επιμέλεια ότι η Τουρκία μπήκε στην Κούβρα μετά από ρόσικη παρέμβαση. Τότε το υπό τον Ερζεβίτ τμήμα της τουρκικής αστικής τάξης προχώρησε στην εισβολή σε σύμπλευση με το ρόσικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό, στα πλαίσια του οξυμένου ανταγωνισμού των δύο υπερδυνάμεων και σε μια στιγμή όπου είχε αρχίσει η καθολική πορεία της αμερικάνικης υπερδύναμης.

Με δεδομένο λοιπόν το "εθνικό" πολιτικό αξίωμα του

"κύριου εχθρού εξ ανατολών", οι ροσόδοι της Ελλάδας κινήθηκαν για να συνεισφέρουν στο σχηματισμό του "ορθόδοξου τόξου" στα Βαλκάνια.

Συνέδεσαν αρχικά στη βάση του αντιτουρκισμού όλη τη μεγαλοιδεατική αντίδραση της χώρας με την "ορθόδοξη" Σερβία και με κέντρο την ελληνοσερβική συμμαχία επιδιόκνυσε και επιδιόκνυσε να απορροφήσει στο "ορθόδοξο τόξο" ό,τι μπορούσε να του αντισταθεί. Μέσα στις υποχρεώσεις που τους έχει εναποθέσει η ρόσικη διπλωματία είναι να συντήρουν τις αντιτάσεις της Δ.Π. της Μακεδονίας και της Αλβανίας.

ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Το Μακεδονικό δεν είναι τίποτα άλλο από την πίεση που ασκείται στη Δ.Π. της Μακεδονίας, που είναι χώρα με "ορθόδοξη" επρροή, να προσχωρήσει στο "ορθόδοξο τόξο".

Το ζήτημα του ονόματος εθεωρήθηκε αρχικά από τους ροσόδουλους και να ανατίσσουν τους ελληνικές σοβινιστές και να επιδοθούν την αναγνώριση της Δ.Π. της Μακεδονίας από την Ευρώπη και της ΗΠΑ. Όταν αυτό το πέτυχαν, τότε τη χώρα αυτή την αναγνώρισε η Ρωσία με το όνομα Μακεδονία δίγως αυτοί καθόλου να διαμαρτυρήθουν. Με την άνοδο του Παπανδρέου στην εξουσία η πίεση δυνάμωσε και επιβλήθηκε το εμπάργκο. Οι ροσόδοι άσπασαν όμως το εμπάργκο να σπάει μέσω Βουλγαρίας, ώστε κύρια μέσα Βουλγαρίας να απορροφήσουν τη Δ.Π. της Μακεδονίας.

Η Δ.Π. της Μακεδονίας προσφέρει από τους ροσόδουλους σε άδωρο στους ροσόδουλους της Βουλγαρίας (του πρώην "Κ"Κ), ώστε αυτοί να σφύρουν πίσω τους το βουλγαρικό σοβινισμό στη στρατηγική συμμαχία με τη Ρωσία. Από την άλλη μεριά, οι ελληνικές και βουλγαρικές σοβινιστές, για να αδυνατίσουν παραπέρα τη Δ.Π. της Μακεδονίας και να την οδηγήσουν στην υποταγή, ευνοούν μερξη ενος σημείου τα οιαμελιστικά σχέδια της Αλβανίας σε βάρος της Δ.Π. της Μακεδονίας. Με αυτόν τον τρόπο αποστρέφουν ταυτόχρονα την Αλβανία από το να βλέπει την επέκτασή της μέσω του Κόσοβου (γιατί με την επέκτασή της η Αλβανία μέσω του Κόσοβου έρχεται σε σύγκρουση με τη Σερβία).

Στην πραγματικότητα οι ροσόδοι προσπαθούν να υποτάξουν την Αλβανία στο "ορθόδοξο τόξο" απειλώντας ότι θα τη διαμελισουν για να αποσπαστούν τη Νότια Αλβανία, που ο ελληνικός σοβινισμός ονομάζει Βόρεια Ήπειρο. Η ελληνική εθνική μειονότητα στην Αλβανία είναι ένα πολιτικό εργαλείο του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού για να νοθευτεί γενικά η Αλβανία και, πιο ειδικά, να εμποδίζει τον αλβανικό σοβινισμό να σκεφτείται το Κόσοβο.

Οι ελληνικές ροσόδοι χρησιμοποιούν όλες τις εθνικές αντιθέσεις για να προανατολίζονται τη χώρα στο ρόσικο μαγνρή. Η βασική τους μέθοδος είναι να εμπίπτει σε ουκιά του σοβινισμού με το να τους δείχνουν ένα κομμάτι γης ή το ένδοξο παρελθόν του "ελληνισμού" και ταυτόχρονα να τα βουρδουλιάζουν, ώστε πάντα να προανατολίζονται εκεί που αυτοί θέλουν.

Όταν θέλουν να ξεσηκώσουν τη χώρα για το Μακεδονικό, άσπασαν τους σοβινιστές να ελπίζουν μια εισβολή στη Δ.Π. της Μακεδονίας. Όταν πέτυχαν αυτό που ήθελαν, τους έλειαν κρού νερά και τους άσπασαν υνός

την περηφάνια για τα 3000 χρόνια Μακεδονίας. Γι' αυτό κάνουν πάντα μια κατανομή ρόλων. Άνθρωποι της σαν τον Παπανδρέου και το Σαμαρά έχουν αναλάβει να ξυπνάν και να ερεθίζουν το σοβινισμό. Αντίθετα, άνθρωποι της σαν τον Κωνσταντόπουλο, τον Κύρκου και την Παπαρήγα αναλαμβάνουν να ρίχνουν το κρύο νερό. Από την πρώτη στιγμή του Μακεδονικού μέχρι σήμερα αυτή η κατανομή των ρόλων συνεχίζεται. Την πείση στη Δ.Μ. της Μακεδονίας πρέπει να την κάνει ο σοβινισμός και οι για την καθοδήγησή του εντεταλμένοι της ρωσικής διπλωματίας. Αντίθετα, αυτοί που θα "απορροφούν" τη Δ.Μ. της Μακεδονίας, την ώρα που οι σοβινιστές θα πείζουν, είναι αυτοί που προέρχονται από την αρχή να παίζουν το ρόλο του "καλού", δηλαδή του δημοκράτη ή του διεθνιστή.

Γι' αυτό βλέπει κανείς ότι όσο η Δ.Μ. της Μακεδονίας στρωμάχεται από την πείση και απελευθεύεται από την ελκυστική ομίση των θυτικών ιμπεριαλιστών και αρχίζει να υποχωρεί στις ρωσικές και βουλγάρικες απαιτήσεις, τόσο γίνεται στο προσκήνιο η "μαλακή" τακτική της στρατηγικής των ρωσόδουλων.

Έτσι, τώρα έχει μείνει στους σοβινιστές και τους ρωσόδουλους που κάνουν το σοβινισμό ή οκλήρη γραμμή για το όνομα, ενώ οι "μαλακοί" ρωσόδουλοι ξεκινάνε μια σειρά επαφών τύπου αρχέζης (συνδικάτα, συναντήσεις κτλ. κυρίως μέσω ΣΥΝ), ενώ είναι αυτοί που χαίρουν την άρση του εμπάργκο και την πρώτη συμφωνία για τη σμηνία και τα σύμβολα σε βήματα ειρήνης. Στην πραγματικότητα δεν έχουμε να κάνουμε με βήματα ειρήνης όσο η ισχυρή πλευρά επιβάλλει τη θέλησή της στην αδύναμη. Η αληθινή ειρηνική διευθέτηση της ελληνομακεδονικής σύγκρουσης πρέπει να προέλθει από την αναγνώριση από τη χώρα μας του δικαιώματος της γειτονικής χώρας να αποφασίζει κυριαρχία και δίχως όρους για το όνομα, τη σμηνία και το Σύνταγμα της.

Κάθε διαφορά πρέπει να λύνεται όχι πριν, αλλά μετά την αναγνώριση του γειτονικού κράτους. Οι απαιτήσεις της ελληνικής πλευράς έχουν στο βέθος, σε στόχο να τακτοποιήσουν το μακεδονικό έθνος, που απεικονίζεται κυρίως στη βουλγάρικη, αλλά και την ελληνική απορροφητική εκστρατεία.

ΤΟ ΑΛΒΑΝΙΚΟ

Με αντίστοιχο τρόπο οι ρωσόδουλοι καναλιζάρουν το σοβινισμό και στο Αλβανικό.

Όταν το φιλοδυτικό και αντισοβινικό κομμάτι της αστικής τάξης με επικεφαλής το Μπερίσια κυριαρχούσε στη χώρα, οι ρωσόδουλοι άσκησαν αφορτές πιέσεις και αναμειχθήκαν στα εσωτερικά της Αλβανίας χρησιμοποιώντας τον υστερικό αλυτρωτισμό του "βορειοηπειρωτισμού". Όταν οι σοσιαλιστές και οι σοβινιστές της χοζτικής αντιπολίτευσης δυνάμωσαν και ο Μπερίσια υπέκυψε, σε ένα βαθμό, στις ελληνικές πιέσεις στο μιοντικό και άσπια να κάνει περαιτέρω αντανακλαστικά και λιγότερο αντισοβινική πολιτική, αμέσως οι ρωσόδουλοι δώσανε το σύνθημα της ειρήνης και συλλάβανε τους υστερικούς σοβινιστές της "Επισκοπής".

Όταν λίγο-πολύ η Μακεδονία και η Αλβανία άρχισαν να υιοθετούν στις επιταγές του "ορθόδοξου τόξου", αμέσως οι ρωσόδουλοι άρχισαν να προανατολίζουν τους σοβινιστές προς το στρατηγικό κύριο εχθρό,

την Τουρκία. Μπορεί κανείς να θυμηθεί ότι σε όλη τη διάρκεια του αντανακλαστικού και αντανακλαστικού "αγώνα" τα στρατηγικότερα ρωσόδουλα ρεύματα του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ θυμίζαν το μιν πρώτο ότι κύριος εχθρός είναι πάντα η Τουρκία και όχι η Αλβανία και η Δ.Μ. της Μακεδονίας, ενώ το δεύτερο ότι κύριος εχθρός είναι πάντα η Ευρώπη και οι ΗΠΑ, πράγμα που κάνει γι' αυτούς την Τουρκία τον άμεσα εθνικό κίνδυνο στο τοπικό επίπεδο.

Ο ΑΝΤΙΤΟΥΡΚΙΣΜΟΣ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Το ότι η "αντιτουρκική εθνική στρατηγική" είναι μια κατασκευή που βοηθάει τους ρωσόδουλους να προανατολίζουν το σοβινισμό και την κλεισιότητα της άρχουσας τάξης και του λαού στο αντιεμπειρωτικό-αντιδυτικό και ρωσόφιλο μέτωπο τους φαίνεται από την ίδια την λιτή της επιχειρηματολογία τους στο ζήτημα της Σερβίας, στο Αλβανικό και στο Μακεδονικό.

Και στις τρεις αυτές περιπτώσεις οι ρωσόδουλοι επικαλούνται τον τουρκικό και το δυτικό κίνδυνο γενικά. Προβάλλουν τη σημασία με τη Σερβία και την χέρσα με τους Βόσνιους, τους Κροάτες, τους Αλβανούς και τους εθνικά Μακεδόνες σε μια ρεαλιστική και εθνικά αναγκαία πολιτική από την ώρα που πρέπει να αντιμετωπιστεί ο "τουρκικός κίνδυνος". Έτσι, συμμαχούν με τους ιεραρχικούς μουλάδες του Ιράν και το μεγαλύτερο ιραμπερικό της Μέσης Ανατολής.

Αφού κατάφεραν να κάνουν την αντιτουρκική πολιτική εθνική πολιτική και αφού η εθνική πολιτική είναι η κερδίδα του έθνους, οι ρωσόδουλοι κατάφεραν να ηγεμονεύσουν σε όλα τα πολιτικά ρεύματα της αστικής τάξης και να αδυνατίσουν κάθε φιλοδυτική τάση.

Ο Παπανδρέου, που πρώτος εφάρμοσε την "αντιτουρκική εθνική στρατηγική", ήξερε πως αυτή οδηγούσε σε στρατηγική σύγκρουση με την Ευρώπη και σε αντίστοιχη στρατηγική υποταγή της χώρας στη σοσιαλϊμπεριαλιστική Ρωσία.

Οι παράγοντες της προχώρησης της άρχουσας τάξης στο ρωσικό στρατόπεδο δυνάμωσαν σιμά γοργά και στο μέτρο ακριβώς που προβάλλει πανηγύριο στο προσκήνιο η κόνιση και η κερδίδα Ρωσία. Έ' αυτήν ακριβώς τη φάση τα δυτικόφιλα τμήματα της αστικής τάξης αρχίζουν να διακρίνουν το μέτωπο των ρωσόδουλων με τους σοβινιστές.

Αυτή είναι η φάση των ραγδαίων εσωτερικών πολιτικών μετασχηματισμών των τελευταίων χρόνων αμέσως μετά την έναρξη της σερβικής και της ελληνικής επίθεσης στα Βαλκάνια.

Ο ΣΑΜΑΡΑΣ ΚΑΙ Ο ΕΒΕΡΤ

Οι βασικές αλλαγές ήταν, πρώτο, η δημιουργία της ΠΟΛΑ μέσα από τη ΝΔ, η άνοδος του Έβερτ στην ηγεσία της και η πτώση του Μητσοτάκη και δεύτερο, η δημιουργία του ΣΥΝ.

Η ΠΟΛΑ είναι ένα κομμάτι του σοβινισμού που, κάτω από την καθοδήγηση νεόκοπων πραχτόρων της Ρωσίας όπως ο Σαμαράς και ο Λεντάκης αποσπαστηκε από τη ΝΔ και αυτονομήθηκε πολιτικά. Αυτή η αυτονομήση έχει σαν αιτία το γεγονός ότι η ΝΔ αντιστέκεται στο να αποσπαστεί από τους φιλοδυτικούς οικονομικούς και πολιτικούς προανατολισμούς της. Η ΠΟΛΑ έπρεπε να υπάρχει ως αυτόνομη συνεπής φιλορωσική και αντιδυτική δύναμη μέσα από τα σπλάζνα της παλιάς αντιδραστικής δεξιάς, για να σέρνει σαν ατιμωμένη όλη τη ΝΔ προς τη Ρωσία.

Η ίδια η πτώση του Μητσοτάκη, που έκφραζε και εκφράζει αυτή τη φιλοδυτική διάσταση της ΝΔ και της παλιάς δεξιάς, ήταν το πρώτο αποτέλεσμα αυτής της αυτονομήσης.

Ήταν λοιπόν φυσικό η πτώση του Μητσοτάκη από τη Ρωσία να συνοδεύεται από την άνοδο στην ηγεσία της "ορθόδοξου τάξης", δίχως όμως να είναι ρωσόδουλο, όπως το ρεύμα Σαμαρά-Λεντάκης, και δίχως να θέλει να σπάσει τους δεσμούς του με τη Δύση.

Αυτή είναι η ψευδονομία της ηγεσίας Έβερτ, που προσίχεται να συντρίψει παραπέρα τη Μητσοτάκική τάση ακριβώς γιατί αυτή όχι μόνο δεν τολμάει πια να προβάλλει σαν κεντρική πολιτική απαίτηση την πολιτική ειρήνης με την Τουρκία, αλλά είναι όμηρος των ακραίων εκείνων σοβινιστών της ΝΔ που έχουν αυτοπαύσει ότι η Δύση και πιο ειδικά οι ΗΠΑ είναι οι βασικοί παράγοντες της "εθνικής προστασίας" για τον ελληνικό σοβινισμό, όπως είναι και για την ελληνική οικονομία.

Είναι σωστό να ονομάζουμε την τάση Έβερτ ρωσόφιλη σε αντιδιαστολή όχι μόνο με το ρωσόδουλο Σαμαρά, αλλά και με το ρωσόδουλο νεόκοπο σοσιαλφασίστα Αβραμόπουλο, που προσίχεται για αντικαταστάτης του Έβερτ. Αυτή η φύση του Έβερτ δε σημαίνει ότι θα διαπιστώσουμε αυτή την εποχή τις πλευρές της αντίστασης στο στους Ρώσους, αλλά τις πλευρές της σύμπλευσης. Γιατί ο Έβερτ την ενδίδειση εποχή θα κυριαρχεί η προσπάθεια όλων των ρωσόδουλων σε μέτωπο να συντηρήσουν την φιλοδυτική τάση της αστικής τάξης. Η δία ο Έβερτ δουλεύει σε απόλυτη συνεννόηση και αρμονία με το ΠΑΣΟΚ, το ΣΥΝ, την ΠΟΛΑ και το ψευτοΚΚΕ στα πλαίσια της ίδιας "εθνικής αντιτουρκικής στρατηγικής" και κινείται στις διεθνείς του σχέσεις σαν άτυπος υπουργός εξωτερικών του Παπανδρέου, όπως ο Κωνσταντόπουλος.

Ο ΣΥΝ

Η δημιουργία του ΣΥΝ επίσης καθοδηγήθηκε από τη Ρωσία, όπως εκείνη της ΠΟΛΑ. Η ηγεσία του ΣΥΝ, αλλά και η στελεχική του ραζοκοκαλία, αποτελείται από τα πιο δοκιμασμένα σοσιαλφασιστικά και ρωσόδουλα στελέχη του ψευτοΚΚΕ που μεταμφιέστηκαν σε μια νύχτα, δίχως αυτοκριτική βέβαια, σε δημοκράτες και σκάρωσαν το ΣΥΝ σε συνεννόηση με τη ρωσόδουλη ομάδα Κύρκου από το πρώην ΚΚΕσσ και τον εξίσου ρωσόδουλο Κωνσταντόπουλο.

Ο ΣΥΝ είναι ο εισοδιασμός της Ρωσίας μέσα στα ευρωπαϊκά τμήματα της αστικής τάξης και της δημοκρατικής διανοήσης της Ελλάδας, αλλά και ένας ασφαλιστικός πιστός διαύλος για να εμπειράει η Ρωσία την ευρωπαϊκή πολιτική μέσα από την Ελλάδα. Μετά μάλιστα από την πτώση του Μητσοτάκη και την άνοδο του τωκοφάγου σοβινιστή και τραμπουκού Έβερτ, ο ΣΥΝ έχει την άμεση και το θρόνος να εμφανίζεται σαν το πιο

φιλοευρωπαϊκό κόμμα της αστικής τάξης και να διαοδίδει σαν τέτοιο ειδικά μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

ΤΟ ΠΑΣΟΚ

Αλλά κυρίως το ΠΑΣΟΚ ήταν το αντικείμενο των πιο μεγάλων προσπαθειών των ρωσόδουλων για να το υποτάξουν στα σχέδιά τους.

Το ΠΑΣΟΚ είναι το πρώτο μεγάλο κόμμα της ελληνικής αστικής τάξης του οποίου την ηγεσία πετυχαν να πάρουν οι ρωσόδουλοι ακριβώς από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας του, δίχως όμως να καταφέρουν μέχρι τώρα να κυριαρχήσουν μέσα του.

Το ΠΑΣΟΚ είναι το εθνικιστικό κόμμα της αστικής τάξης, ενώ συσπερριονε πάντα τη μεσαία και μικρή αντιιμπεριαλιστική αστική τάξη και την αντιιμπεριαλιστική γραμμοκρατική τάξη.

Ότι προοδευτικό, δημοκρατικό είχε μέσα του υποχόρησε σταδιακά μέσα στο σοβινιστικό αντιτουρκισμό και εξοντώθηκε από τη ρωσόδουλη συμμορία της κορφοφής του.

Οι ρωσόδουλοι (Α.Παπανδρέου, Λαλιώτης, Γ. Παπανδρέου, Λιάνη, Παπούλιας) δυνάμωσαν τη θέση τους αξιοποιώντας πάντα την αντίθεση ανάμεσα στους ευρωπαϊκοφίλους, από τη μια, και τους εθνικιστές, από την άλλη. Κύριος εχθρός τους είναι οι τουρκοφάτοι εθνικιστές, με επικεφαλής τους Τσοχατζόπουλο και Αρσένη, που (δείτερα ο δεύτερος) υποθετούν τη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου", αλλά δε δέχονται τη ρωσική ποδηγέτηση.

Έτσι, οι ρωσόδουλοι σαν το Λαλιώτη και το Γ. Παπανδρέου αξιοποιούν τους ευρωπαϊκοφίλους Σημίτη, Β. Παπανδρέου και Πάγκαλο για να συντρίψουν τους σοβινιστές και τους εθνικιστές για να συντρίψουν τους ευρωπαϊκοφίλους. Αυτό το παιχνίδι παίζεται με τις κατάλληλες προσαρμογές από το 1985, όταν αρχικά συντρίφτηκε η πεντακομματική τάση Κωνσταντόπουλου και αποδυναμώθηκε στο έπακρο η δυτικόφιλη τάση Αλειού. Και οι δύο αυτές τάσεις ήταν τμήματα της παλιάς κεντρικής καταβολής του ΠΑΣΟΚ, η οποία είχε ισχύ μέσα στο στρατό και την αστυνομία και γενικά μέσα στον κρατικό μηχανισμό. Μετά την εξουδετέρωση του παλιού κέντρου ο στόχος των ρωσόδουλων είναι να συντρίψουν τον ίδιο το σκληρό γραμμοκρατικό κομματικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ που ελέγχουν οι εθνικιστές. Γι' αυτό σήμερα οι ρωσόδουλοι του ΠΑΣΟΚ σηκώνουν τη σμηνία της πάλης ενάντια στην κομματοκρατία γενικά και ενάντια στο κομματικό ΠΑΣΟΚ ειδικότερα. Ταυτόχρονα ο Παπανδρέου εναποθέτει στη Λιάνη την εκπρόσωψη του σοβινισμού. Η ορθόδοξη φορεσιά της Λιάνης προορίζεται να υποτάξει τον "ελληνισμό" στην "ορθοδοξία", ή αλλιώς το σοβινισμό στη Ρωσία.

Σήμερα χάρη στις πολύχρονες, μεθοδικές και καλά σκεπασμένες πολιτικές προσπάθειες της ρωσικής διπλωματίας βρίσκεται στη θέση να ελέγχει σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό τις ηγεσίες και τον πέντε βασικών αστικών πολιτικών κομμάτων, καθώς και την "εθνική" πολιτική τους γραμμή.

ΔΥΟ ΟΜΑΔΕΣ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ωστόσο υπάρχει ανάμεσα σε αυτά τα "πέντε κόμματα μια ποιοτική διαφορά.

Η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ είναι δύο κόμματα της ελληνικής αστικής τάξης διαβαρμένα στο εσωτερικό τους - λιγότερο το πρώτο και περισσότερο το δεύτερο - από τη ρωσική πολιτική, αλλά η άσκηση της εξουσίας που τους προσφέρει ο μεγάλος στελεχικός τους όγκος και οι ιδεολογικοπολιτικές τους καταβολές προβάλλουν διαρκώς σοβαρές αντιθέσεις, τις οποίες πρέπει να κρατανικαίει η ρωσική διπλωματία και οι ρωσόδοιοι.

Τα υπολοίπα τρία κόμματα όμως είναι ρωσόδοιοι σαν τέτοια. Αυτό ανεξάρτητα από τις αντιθέσεις που μπορεί να φέρνει η σοβιετική βάση της ΠΟ.ΛΑ ή η φιλοευρωπαϊκή βάση και η μειοψηφική προεδρευτική μερίδα της ηγεσίας του ΣΥΝ (τάση Παπαγιαννάκη, Φορούσι).

Τα τρία μικρά κόμματα έχουν σα βασικό νόμο να πλεονεκοποιούν, να φθίνουν και να διεκδοκούν μέσα στα δύο μεγάλα κόμματα συγκεντρώνοντας κάθε πόντο τα συντονισμένα πορρ τους στις τάσεις που προσφέρονται και οδηγώντας αυτά τα κόμματα στο ρωσικό στρατηγικό πολιτικό πλαίσιο, από το οποίο διαφεύγει και αυθόρμητα αυτά τείνουν να απομακρύνονται.

Γι' αυτό ο μόνιμος άμεσος στόχος των ρωσόδοιων είναι να επιδιώκουν να προωθούν σε όλους τους καθοδηγητικούς πόρους των δύο μεγάλων κομμάτων τον πιο φιλικό προς αυτούς στελέχη και να οδηγούν στο συμβιβασμό ή την περιθωριοποίηση τα υπολοίπα.

Αυτή η λειτουργία κύρια ο ΣΥΝ και λιγότερο η ΠΟ.ΛΑ την επιδιώκουν μέσα από επιλεκτικές συμμαχίες (π.χ. δημοτικές εκλογές, ταχτικές συμμαχίες σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο), ενώ το ψευτοΚΚΕ κυρίως μέσα από την εξωτερική πίεση, την οποία ο σοσιαλφασισμός ονομάζει "πίεση από τα κάτω".

ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Το ψευτοΚΚΕ είναι το πιο συμπαγές, το πιο μαχητικό και το πιο στρατηγικά προανατολισμένο πολιτικό εργαλείο του ρωσικού σοσιαλμπερλιασμού.

Ολόκληρη η ηγεσία του ψευτοΚΚΕ δουλεύει σαν πράχτορας του πιο βαθύ μηχανισμού της ρωσικής γραφειοκρατικής μονοπωλιακής αστικής τάξης νέου τύπου, εκείνου του μηχανισμού που οργανώνει πολιτικά, στρατηγικά και οικονομικά τη μηχανή του πολέμου. Αυτός ο μηχανισμός πάντα κρατάει σε σημαία του τον αντιδωτικό "κομμουνιστικό" αντικαπιταλισμό.

Το ψευτοΚΚΕ ασκεί τις πιέσεις του από τα έξω στην υπότα αστική τάξη, κυρίως μέσα από συμμαχίες πληρωμένων συνδικαλιστών που καταφέρνουν να κινητοποιούν μερικά καταπιεσμένα, αλλά πολιτικά καθυστερημένα και πολύ μειοψηφικά τμήματα του εργαζόμενου λαού. Αυτές τις νεοχίτλερικές ομάδες κρούσης, που ασκούν εξεζητημένες μορφές παρακρατικής πίεσης (μπούκες σε υπομονή, απειλές σμηρίας του κληρονομιά, αλλά και αναγκαστική για τους ίδιους τους απργούς αποκλεισμός δράσεων), το ψευτοΚΚΕ τις συνοδεύει λαϊκό και εργατικό κίνημα. Αυτή τη λαϊκή και πολιτική "νομιμότητα" τους την αναγνωρίζουν αυθόρμητα και οι τείσες υποτακτικές ηγεσίες ρωσόδοιων και ρωσόφιλων που

ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει η ρωσική κομμουνιστική μηχανή σε σχέση με την Ελλάδα είναι το πρόβλημα της οικονομίας. Ενώ με την "εθνική αντιποικερική στρατηγική" οι ρώσοι σοσιαλμπερλιαστές καταφέρνουν να σέρνουν πίσω τους όλη την αντίδωση, δηλαδή την εκκλησία, το μηχανισμό του στρατού, το διεφθαρμένο γραφειοκρατικό διοικητικό μηχανισμό και τα πιο κομπραδερικά κομμάτια της αστικής τάξης, ωστόσο αντιμετωπίζουν αυξανόμενες δυσκολίες από το γεγονός ότι η οικονομική ζωή φέρνει τη χώρα όλο και πιο κοντά στην Ευρωπαϊκή Ένωση και γενικά το δυτικού τύπου καπιταλισμό. Αυτή η οικονομική κίνηση έχει σαν αποτέλεσμα να δυναμώνει τις αντιρροπές προς τη Ρωσία φιλεργητικές τάσεις τόσο μέσα στα αντίστοιχα τμήματα της αστικής τάξης, ιδιαίτερα στη βιομηχανική και εμπορική αστική τάξη, όσο και μέσα στο λαό.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι ρωσόδοιοι έχουν αποδοθεί εδώ και μια δεκαετία σε μια λυσοσπασμένη προσπάθεια να συμποτάρουν κάθε αντίθεση των παραγωγικών δυνάμεων, πέρα από εκείνη που έχει να κάνει με τις ανάγκες επιβίωσης μερικών ειδικών επιχειρήσεων ή τομέων της παραγωγής που είναι δεμένα με τα ρωσικά συμφέροντα.

Το οικονομικό σαμποτάζ, στο οποίο γενικά ηγείται το ψευτοΚΚΕ, διενεργείται με τους εξής τρόπους:

- Απειλές μέχρι τελικής πτώσεως σε επιχειρήσεις που απολύουν επειδή βρίσκονται σε κρίση. Πρόβλε, Σκαλιστήρη, Ναυπηγεία Σκαρμαγκαλά.

- Χτύπημα των επενδύσεων και κάθε εκσυγχρονισμού στις κρατικοποιημένες επιχειρήσεις, με ταύτοχρονη μετατροπή των εργατών σε ένα υπεράριθμο, μη παραγωγικό, ταξικά και κομματικά εξαρτημένο γραφειοκρατικοποιημένο παρασιτικό στρώμα. Αυτό είναι "το κλείσιμο με παράλληλη διαφθορά". Πειραική - Πατραϊκή, Σκαρμαγκαλά.

- Οικολογική επίθεση: Ματαίωση του πετροχημικού εργοστασίου, ματαίωση της εκτροπής του Αχελώου. Το οικολογικό κίνημα έχει μεταβληθεί, κυρίως μέσω του ελληνικού τμήματος της Greenpeace και κάτω από την προστασία του Λαλιώτη, σε βασικό όργανο της ρωσικής αντιβιομηχανικής στρατηγικής. Ήδη οι σοσιαλφασιστές επιτέθηκαν στο αεροδρόμιο των Σπάτων πατώντας πάνω στη ρύπανση που ήρθαν να προκαλούσε και συμποτάρουν το δρόμο που θα έφτανε σ' αυτό εξαιτίας των δέντρων που θα "έκοβε".

Τέλος, χτύπημα στην αντιρρόπηση της ατιμωφαιρας της πόλης, Λαλιώτης και Αβραμόπουλος απέκλεισαν το κέντρο της Αθήνας συντριβώντας το χοντρεπόρο.

- Γραφειοκρατική εμπόδα: Αυτή η μέθοδος χρησιμοποιείται κυρίως από το ΥΠΕΧΘΔΕ, αλλά και από τους άλλους που ελέγχουν οι ρωσόδοιοι, για να κωλύονται οι αναθέσεις των έργων ή η ίδρυση νέων βιομηχανιών. Η μέθοδος αυτή ήταν εξαιρετικά κωποφόρα στα Σπάτα, στο Ρίο-Αντίριο και στη μεγάλη οδόστια.

Όμως το κύριο εργαλείο των ρωσόδοιων στο επίπεδο του γραφειοκρατικού σαμποτάζ είναι η διαρκής εκστρατεία τους για περισσότερες προλήψεις στο Δημόσιο. Βέβαια είναι αντίθετοι στο να διατείνονται αυτές

τις προλήψεις τα εχθρικά τους τμήματα της αστικής τάξης, αλλά είναι πρωτεργάτες της πάλης για το δυναμισμό και την επέκταση της κρατικής γραφειοκρατίας. Αυτό τους εξυπηρετεί διπλά: Από τη μια δυναμώνει η ευάλωτη πολιτική από το σοσιαλφασισμό μέρη των καταπιεσμένων, αλλά δεμένων με τη νομιμότητα υπαλλήλων, και από την άλλη δυναμώνει το δημόσιο χρέος, που απομύα το σύνολο του σχηματιζόμενου κεφαλαίου, το οποίο κάτω από άλλες συνθήκες θα καταυθωνόταν στην παραγωγική διαδικασία.

Ο βασικός στόχος των ρωσόδοιων είναι η μεγάλη συγκεντρωμένη βιομηχανία ή το μεγάλο συγκεντρωμένο κεφάλαιο ακριβώς επειδή αυτά μπορούν να εικόλα να συγκεντρώνουν στα χέρια τους ένα τμήμα της πολιτικής εξουσίας. Γι' αυτό, πέρα από το γενικό οικονομικό σαμποτάζ, χτυπιέται και κάθε μορφή συγκέντρωσης και συγκροτοποίησης του κεφαλαίου. Αυτό το ξεκίνησε ο Γιαπανέρου από το '31 με τον τμησιασμό των δημοσίων έργων και το συνεχίζουν τώρα οι ρωσόδοιοι απαιτώντας όρια στο εμβαδό των Σούπερ μάρκετ, μη απελευθέρωση του ωφάρου καταστημάτων κτλ.

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Σε γενικές γραμμές, η πολιτική πλατφόρμα και το άλλοθι του οικονομικού σαμποτάζ είναι ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός, τον οποίο χρησιμοποιεί το ψευτοΚΚΕ και οι ρωσόδοιοι γενικότερα.

Το χτύπημα των παραγωγικών δυνάμεων γίνεται στο όνομα του χτυπήματος του κεφαλαίουκράτη και του κεφάλαιου.

Η γενική γραμμή τους είναι ότι, προκειμένου να ταξινομασθεί το κεφάλαιο, μπορούν να θυσιάσουν και οι παραγωγικές δυνάμεις που αυτό συγκεντρώνει. Αντίθετα, ο αντικαπιταλισμός του προλεταριάτου χτυπάει το κεφάλαιο επειδή αυτό εμποδίζει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που ελέγγει. Γι' αυτό το προλεταριάτο καταργεί την καπιταλιστική ιδιοχτησία στις παραγωγικές δυνάμεις μόνο όταν αυτήν είναι έτοιμη να την αναλάβει η ίδια η κοινωνία. Αντίθετα, οι σοσιαλφασιστές, κάνοντας αδύνατη την κεφαλαιοκρατική ιδιοχτησία των μέσων παραγωγής μέσα στις γενικές συνθήκες του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής, τακτοποιούν και τις ίδιες τις παραγωγικές δυνάμεις καθώς αυτές είτε μόνιμα δίχως ιδιοχτησία είτε αποχτούν σαν ιδιοχτησία την κομματική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τους ρωσόδοιους ηγεμόνες της.

Ο κλάσικος αντικαπιταλισμός των ρωσόδοιων, και κυρίως του ψευτοΚΚΕ, φανερώνεται από δύο πλευρές. Από τη μια πλευρά όταν κάνουν αντικαπιταλιστική κριτική στο ιδιωτικό κεφάλαιο και όχι στο κράτος, που είναι η συγκέντρωση της καπιταλιστικής ιδιοχτησίας και της καπιταλιστικής κοινωνίας γενικά. Και από την άλλη, όταν αφήνουν στο απυρόβλητο το ρωσόφιλο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Το πρώτο χαρακτηριστικό του σοσιαλφασισμού είναι ότι θεωρεί το σημερινό κράτος κράτος του λαού, οπότε κάθε ιδιοχτησία του τη θεωρεί λαϊκή και όχι καπιταλιστική. Στο βάθος οι ρωσόδοιοι θεωρούν λαϊκή ιδιοχτησία την κρατική μόνο σε όσο βαθμό οι ίδιοι βάζουν χέρι στην κρατική περιουσία μέσω των δικών τους τμημάτων της κρατικής γραφειοκρατίας (Δήμοι, Συνδικά-

τα) και των αντίστοιχων μικρών ή μεγάλων καπιταλιστών που πλουτίζουν απομυώνοντας κρατική περιουσία (εργολάβοι, προμηθευτές).

Πάνω όμως σ' αυτό κυρίως το σημείο είναι που ξεσκεπάζονται οι ρωσόδοιοι σοσιαλφασιστές, όταν αφήνουν ανενοχλήτο η βοήθην κάθε ατομικό καπιταλιστή, που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο αντιστρατεύεται τα ρωσικά συμφέροντα. Έτσι, βοήθην να αναπτυχθεί ένα νέο είδος ιδιωτικών καπιταλιστών, που χρωστανε τον πλούτο και την οικονομική τους δύναμη όχι στην Ευρώπη, αλλά στη ρωσική υπερένδωση. Αυτή είναι η ρωσόδοιλη χρηματιστική ολιγαρχία, που αποτελεί το πιο κομπραδερικό κομμάτι της μεγαλοαστικής τάξης. Τέτοιου είδους νέοι μεγαλοαστοί είναι οι Κόνικαλης, Μπάουλας, Κοπελιούζης, που κυρίως αξιοποιούν τους ταύτοχρονους δεσμούς τους με τους ρωσόδοιους του κρατικού μηχανισμού και με το αφεντικό τους, την ίδια τη Ρωσία.

Αν ξεσκεπάζονται και που πολύ οι ρωσόδοιοι σοσιαλφασιστές, ιδιαίτερα το ψευτοΚΚΕ, για τη δημαγωγία τους στα ζητήματα της οικονομίας είναι στο ζήτημα των οικονομικών συμβάσεων που υπογράφει το αφεντικό τους με την Ελλάδα και που αναλαμβάνουν να υλοποιήσουν οι πράχτορές τους. Οι συμβάσεις για την Αλομινία και για τον αγώγιμο φυσικό αέριο είναι χαρακτηριστικότερες του ψευτοΚΚΕ και οι ρωσόδοιοι, που πάντα διατηρούνται τα ματιά τους όταν προκειται για οικονομικές σχέσεις με την Ευρώπη ή το μη ρωσικό ιδιωτικό κεφάλαιο.

Με το οικονομικό λοιπόν σαμποτάζ και μέσα από τη δικιά τους γραφειοκρατία και τους δικούς τους ιδιωτικοκαπιταλιστές οι ρωσόδοιοι καταφέρνουν όλο και περισσότερο να αντροπίζουν και συχνά να εξουδετερώνουν την αυθόρμητη τάση του βιομηχανικού και εμπορικού κεφαλαίου να κινηθεί προς την Ευρώπη. Χάρη μάλιστα στη σαφή πολιτική τους υπερωχή και τον ασταμάτητο και επιστημονικό τους εοδοισμό σε όλα τα νευρικά γάγγλια εξουσίας οι ρωσόδοιοι καταφέρνουν να αξιοποιούν προς όφελός τους τα διεσκατομύρια των κοινοτικών κεφαλαίων. Χάρη στον πολιτικό έλεγχο που ασκούν στο κύκλωμα των προμηθειών, εργολαβιών και κάθε λογής συμπαικτικών προγραμμάτων οι ρωσόδοιοι καταφέρνουν τόσο να τρέφουν από αυτά τα κεφάλαια την πολυδύναμη πολιτική τους πελατειακή μάζα, όσο και να δυναμώνουν τη νέα ρωσόδοιλη ολιγαρχία των προμηθειών και των εργολαβιών. Έτσι, ενώ είναι οι ίδιοι οι κύριοι αφεντές της ΕΟΚ, είναι ταύτοχρονα και οι πιο επδεδίει και βασικοί εισπράχτορες του κοινοτικού χρήματος.

Η "εθνική" πολιτική των ρωσόδοιων, δηλαδή η επιθετική τους πολιτική σε βάρος των γειτονικών χωρών, η πολιτική τους του οικονομικού σαμποτάζ στο εσωτερικό της χώρας και η πάλη τους για την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας, δηλαδή για την απόλυτη κυριαρχία τους μέσα στην κρατική μηχανή, συνεπάγονται την πολιτική βία και τη φασιστική πολιτική δραστηριότητα σε βάρος της συντριπτικής πλειοψηφίας τόσο του ελληνικού λαού όσο και της ίδιας της αστικής τάξης.

Η πιο αντιπροσωπευτική μορφή φασιστικής βίας που ασκεί η ρωσική διπλωματία και οι πράχτορές της είναι η τρομοκρατική βία των ρώσικων συμμοριών με επικε-